

REPORTAGE

MODERNE KLUIZENAAR HEEFT BEWUST ZO MIN MOGELIJK CONTACT MET DE BUITENWERELD

ALLEEN OP DE WERELD.. GRAAG!

'Als ik kluitenaar was, zou ik hier wonen, maar dan zonder de toerist die de foto heeft gemaakt.' Het is een van de vele berichten in de Facebook-groep Kluitenaar. Maar wat is een kluitenaar eigenlijk? En is totale afzondering echt nodig? Maar vooral: hoe en waarom zou je als een kluitenaar willen leven?

door Sigrid Stamok

Voegen de officiële uiting in een kluitenaar van religieuze man of vrouw die in afzondering leeft in een kluitenaar) herenigde, buiten de bekende wereld. De Facebook-groep Kluitenaar is een groep voor mensen met affiniteit tot het leven als kluitenaar in de natuur. Het is een plek waar mensen elkaar helpen om hun leven als kluitenaar te organiseren. Het is een plek waar mensen elkaar helpen om hun leven als kluitenaar te organiseren. Het is een plek waar mensen elkaar helpen om hun leven als kluitenaar te organiseren.

televisie, een mobiele telefoon en internet, is echt niet het idee. Hij doet geen vragen immers vaak grove dingen kan hem nog wel helpen buiten het leven. Al die keren wordt hij op een bank in de natuur. De kluitenaars zijn de kapper, zelfs de politierechter is nog mogelijk bij hem thuis komen.

Leven als een monnik, maar dan in deze tijd

En ja, hij mist dingen van vroeger. Als een klein jongen, zijn ouders stonden er voor hem. Hij had een vader en een moeder. Hij was een kluitenaar. Hij was een kluitenaar. Hij was een kluitenaar. Hij was een kluitenaar. Hij was een kluitenaar.

Soms dagnalng niemand spreken

is niet altijd zo gracieus. Je moet soms ook door dat omgekeerde. Je moet me soms ook wel afkeer. Niet verwachten dat in het gebruik van kluitenaars dat het kan. Ik al houd ik mijn kring erg klein.

behoef en heb daar afstand van gedaan. Ik vertel mijn geliefde niet alles als kluitenaar omdat ik het vrijheid heb van de natuur in te gaan, ook al heeft dat financiële consequenties.

Thomas van Kleef: Alleen zijn je voor mij een permanente vorm van contacte.

meer als retraitehuis. Als succesvol communicatieadviseur voor kunstinstellingen in Amsterdam zat hij op zijn 40e eigenlijk al aan de top, vertelt hij in zijn sober ingerichte huis op het terrein. „Ik had geen idee wat ik anders nog zou moeten, in mijn beleving had ik alles bereikt.”

Prinzen Dertig jaar geleden zat hij op de bank over het 'wat nu?' te peinen, toen hem iets overkwam wat hij nog altijd lastig kan omschrijven. „Het was alsof mijn diepste intuïtie vroeg, 'waarom ben ik nu hier?' en ik was dan de godelijke. Maar mijn gevoel bleef anders open, maar nog steeds was de vraag 'wat nu?' 'Ik ben ingesloten, ik weet afkeer nog niet welk leven.'

VERBOODEN Als succesvol communicatieadviseur voor kunstinstellingen in Amsterdam zat hij op zijn 40e eigenlijk al aan de top, vertelt hij in zijn sober ingerichte huis op het terrein. „Ik had geen idee wat ik anders nog zou moeten, in mijn beleving had ik alles bereikt.”

Ze hebben afgeproken in een plaatsje Amsterdam, maar ook in het park. Daar mist de natuur een stuk. Klein huffelste, en - nog beter - een klein meertje waar je in de zomer en in het najaar kunt zitten. Een veld van witte bloemen. Het lijkt allemaal alsof hij haar gemakkelijk vindt, maar dat

LOKATEN Ze hebben afgeproken in een plaatsje Amsterdam, maar ook in het park. Daar mist de natuur een stuk. Klein huffelste, en - nog beter - een klein meertje waar je in de zomer en in het najaar kunt zitten. Een veld van witte bloemen. Het lijkt allemaal alsof hij haar gemakkelijk vindt, maar dat

Hoe meer zelfacceptatie, hoe meer we onszelf, hoe meer we mens zijn."

"Dit is waar mijn leven als kluitenaar om draait: om de betekenis van mijn bestaan niet te ontlenen aan mijn mening of gevoel."

In De Telegraaf (19-11-2024) een interview van Sigrid Stamok met twee 'moderne' kluitenaars. Hieronder het verhaal van Thomas van Kleef. Als 'dienend kluitenaar' beheert Thomas van Kleef (70) Transitium Zeeveld in Castricum. De oude duinboerderij, waar hij beheerder van is, dient onder meer als retraitehuis.

Als succesvol communicatieadviseur voor kunstinstellingen in Amsterdam zat hij op zijn 40e eigenlijk al aan de top, vertelt hij in zijn sober ingerichte huis op het terrein. „Ik had geen idee wat ik anders nog zou moeten, in mijn beleving had ik alles bereikt”, vertelt hij.

Dertig jaar geleden zat hij op de bank over het 'wat nu?' te peinen, toen hem iets overkwam wat hij nog altijd lastig kan omschrijven. „Het was alsof mijn diepste intuïtie vroeg 'waarom kom je niet voor mij rekening?'. Maar wie was dan mij? En wat was dan de opdracht? Voor mijn gevoel

lag ineens alles open, maar nog steeds was de vraag 'hoe nu verder?'. Ik zei tegen iedereen dat ik een ander leven ging leiden, ik wist alleen nog niet wat voor leven."

Na allerlei baantjes als parttimer bij een pr-bureau en afwasser in een Zwitsers hotel kwam het idee op om 'iets met het thema geluk' te doen. „PR te gaan maken voor het leven zelf, een leven zonder vooroordeel en angst. Ik ben religieus opgevoed, maar ook kritisch, dus ik hoefde niet zo nodig met een bord 'Jezus leeft' bij het station te staan."

Hij besloot een tijdje naar het klooster van Egmond te gaan. Daar was rust, structuur en ritme. Drie dagen werden drie weken, drie weken werden drie maanden. „Amper twaalf uur binnen realiseerde ik me: 'dit is mijn leven, ik ben thuis!'. Het was een openbaring: ik ben monnik!"

Alleen niet op de traditionele manier, voelde hij ook. Een folder met een oproep tot onder meer een vrijwillige functie voor algemeen directeur van de Stichting Jan17, waar Transitium Zeeveld onder valt, gaf het antwoord. Inmiddels werkt en woont hij hier al 19 jaar, als dienend kluizenaar.

Zij het wel in een moderne vorm: hij heeft immers genoeg werk aan de verhuur van de ruimtes aan retraitegroepen, detoxers en truffelceremoniegangers. Hij heeft ook gewoon televisie, een mobiele telefoon en internet, is echt geen hele dagen stil – de gasten vragen immers vaak genoeg iets – en komt heus nog wel eens buiten het terrein, al zijn de keren jaarlijks op één hand te tellen. De boodschappen, de kapper, zelfs de pedicure: zoveel mogelijk laat hij aan huis komen.

Tegelijkertijd leest en onderzoekt hij veel om 'zo bewust en menselijk mogelijk' te leven. „Ik oefen me erin om zo min mogelijk op de automatische piloot te doen. Niet alleen maar rennen, vliegen en hollen, van alles te vinden, te moeten, te willen, te verlangen. Dankzij voortdurend met mezelf in gesprek te gaan krijg ik steeds meer zicht op mijn diepste realiteit. Maar daar is stilte, discipline en eenzaamheid voor nodig. Vandaar dat ik nauwelijks of geen sociaal leven heb en verjaardagen en feestjes vermijd. Misschien heb ik die afzondering ook nodig omdat ik niet sterk genoeg in mijn schoenen sta om zonder inmenging van buitenaf die 'aparte blik' op het leven vol te houden. Dan is dat maar zo. Topsporters gaan voorafgaand aan een belangrijke wedstrijd ook vaak weg van huis en relatie om zich te concentreren. Dit is voor mij een permanente vorm van concentratie."

Het kluizenaar zijn gaat ook niet over totale afzondering en met niemand contact hebben, het gaat om de kwaliteit van het contact, iets dat bovengenoemde Annalies eerder ook al zei. En dan vooral om het contact met jezelf: „Het gaat erom dat ik mijn denken en doen steeds weer onder een vergrootglas leg. Noem het de Hogeschool Bewust Worden. En ik doe dat door af te dalen uit de uitzichttoren van mijn hoofd en met beide voeten stevig op de grond, open en onbevooroordeeld, te luisteren naar wat ik denk. Waar ik me zorgen over maak, bang voor ben, welke problemen ik probeer op te lossen, op hoeveel vragen ik het antwoord zoek. Zoals een therapeut naar een cliënt luistert. Dat geeft mij onvoorstelbaar veel rust en vrijheid. Die rust gun ik anderen ook, daarom heb ik er ook een boek over geschreven: 'De Snelste weg is de Omweg', met mijn zelfbedachte doe-het-zelf coachingsmethodiek Liber.”

Hij begrijpt heus dat het voor 'de buitenwereld' allemaal wat vaag kan klinken. „Maar ik oefen eigenlijk niet zozeer om een ander mens dan anderen te zijn, meer op een andere manier een completer mens.” Of 'ie ook gelukkig is? „Iedereen roept altijd maar dat ze gelukkig willen zijn, maar niemand die weet wat dat dan precies is. Mijn grootste geluk is misschien wel dat ik me die vraag nooit meer stel.”

Rest de vraag of een dergelijke levensbenadering ook werkt in die buitenwereld, waar je dagelijks met mensen en situaties te maken krijgt. „Zeker”, meent Van Kleef. „Ik ben er heilig van overtuigd dat meer mensen bewuster zullen gaan leven en stilte in zichzelf willen. Spiritualiteit is de afgelopen jaren niet voor niets steeds belangrijker geworden. Het kost alleen tijd en een andere manier van denken en zijn. De kunst is vooral om zonder oordeel te durven erkennen hoe afschuwelijk veel je van jezelf moet, wilt of verlangt, hoeveel oordeel, angst agressie of verdriet er in je woont. Hoe meer zelfacceptatie, hoe meer we onszelf, hoe meer we mens zijn.”

En ja, hij mist ook heus nog dingen van vroeger. „Ik mis mijn jeugd, mijn fysieke vitaliteit. Ik ben een stadsmens en mis de drukte, het fietsen, laverend tussen de auto's door, brug op, brug af, 's avonds voor een voorstelling op weg naar Carré. Doorhalen tot vijf uur in de ochtend en brak wakker worden naast een vreemde man in een vreemd bed. Dat mis ik allemaal. Alleen: een mens is zoveel meer dan wat-ie mist, of verlangt, voelt of vindt. En dat is waar mijn leven als kluizenaar om draait. Om de betekenis van mijn bestaan niet te ontleen aan mijn mening of mijn gevoel. En dat is zo'n groot geschenk, daar kan echt geen gemis tegenop.”